

at det er rimelige og naturlige Begrænsninger i den tidligere saa frie Udgang, som Lovforslaget hjemler, bør disse Begrænsninger sikkert af Hensyn til Fremtiden staffles Gyldighed snarest muligt. De ville altid hjælpe noget, men sikkert ikke meget og ikke saa Meget, som Hensyn til det almene Lærø efter vort Skjøn fordrer. Vi formaa ikke at se rettere, end at mangelfuld Uddannelse af Sagsførere kan gjøre lige saa megen Skade som mangelfuld Uddannelse af Dommere, og vi vilde derfor finde det naturligt, at der krævedes samme theoretiske Uddannelse hos dem, der attraa Sagsførerstillingen, som hos dem, der skulle beklæde Retten. Ingen Dommer vil med Sandhed kunne negte, at en grundig og dygtig Procedure i høj Grad understøtter Dommeren i hans Virksomhed, og dertil kommer, at Sagsførerne jo ere Befolkningens naturlige Hjælpere i andre juridiske Forretninger, navnlig ved Affattelse af Dokumenter og ved Ordningen af vigtige økonomiske og personlige Forhold, ved hvilken Virksomhed en mangelfuld almindelig og juridisk Dannelse kan medføre ubodelig Skade. Det vilde derfor ingenlunde være unaturligt, hvis man her i Landet som i andre Lande bestemte, at der som Betingelse for at opnaa Stillingen som Sagsfører skulde fordras Examen af samme Art som den, der fordras som Betingelse for at blive Dommer, og der turde netop, naar man erfarer, at det ved Loven af 1868 indførte Princip bør bibeholdes, være særlig Grund til at fordrø paalidelig Garanti for, at Vedkommende er i Besiddelse af forsvarlige juridiske Kundskaber, da dette Princip jo medfører, at Administrationen ikke saaledes som i Tiden før Loven af 1868 kan gribe ind i Forholdet og sørge for, at kun de blive Sagsførere, med Hensyn til hvem der haves anden Garanti for, at de ere istand til paa tilbørlig Maade at røgte den Gjerning, som Sagsførerstillingen fører med sig.

Skulde det ærede Udvalg imidlertid mene, at Tiden endnu ikke er kommen til, at den juridiske Examen for Udstuderende — saaledes som det alt for en Aarrække siden er blevet bestemt i Norge — ikke længere bør give Udgang til Sagsførerstillingen, tillade vi os i alt Fald at henstille, om det ikke maatte være hensigtsmæssigt, at det samtidig med, at den foreslaaede Lov udkommer, blev bestemt, at Ingen for Fremtiden skal kunne underkaste sig den juridiske Examen for Udstuderende, medmindre han først har bestaaet den almindelige Forberedelsesexamen af højere Grad; vi tro nemlig, at Forberedelsesexamen af lavere Grad, som man nu nøies med, ingenlunde yder tilstrækkelig Garanti for, at Vedkommende er i Besiddelse af den almindelige Dannelse, som er en nødvendig Betingelse for, at Sagsførerne kunne røgte deres Gjerning saa forsvarlig ikke blot under Udførelsen af Retssager, men ogsaa under deres øvrige Virksomhed i vanskelige Forhold, som Befolkningen, naar den henvender sig til en af det offentlige bestikket Sagsfører, er berettiget til at stole paa.

Ved de enkelte Bestemmelser i Lovforslagets Affnit I. finde vi forøvrigt kun Anledning til at bemærke, at der, hvis de nuværende Underretssagsførere, som have Kontor i Kjøbenhavn, fremdeles skulle være berettigede til at have Kontor der, formentlig bør gjøres en Tilføjelse til Lovforslagets § 10 om, hvem der skal meddele Autorisation for deres Fuldmægtige, og at det synes stemmende med Billighed, at det tillades de før Tiden udenfor Kjøbenhavn boende Overretssagsførere at procedere de Sager tilende for Overretten, som de have indstævnet for denne Ret før Loven emanerer.

Svad angaar Lovforslagets Affnit III., da have vel ikke saa af de Sagsførere, som have indsendt Bemærkninger til Bestyrelsen, yttret Betænkligheder ved, at Sagsførerne stilles under den foreslaaede Kontrol, idet de dels have ment, at de nugældende Regler ere tilstrækkelige til at hindre Misbrug, dels udtalt, at Kontrollen vil kunne udøves paa en utilbørlig Maade, at allerede dens Eksistens kan nedfætte Sagsførerne i Befolkningens Mening, og at den er uretfærdig, navnlig naar de Mangfoldige, der paa lovlig og ulovlig Maade konkurrere med Sagsførerne i Udførelsen af de fleste og navnlig de mest lukrative juridiske Forretninger, ikke ligeledes stilles under Kontrol. Vi overse ingenlunde, at der er ikke lidet i disse Indvendinger, og vi tør endog bestemt paasta, at der endnu ikke har foreligget Misligheder i et saadant Omfang, at en Kontrol som den, Lovforslaget tilsigter at indføre, kan siges at være nødvendiggjort ved de forhaanden værende Forhold. Ivertimod kan det vistnok siges med Sandhed, at det er underligt, at den store Tilstrømning til Sagsførerstillingen, som har været en Følge af den ved Loven af 1868 aabnede vide Udgang, ikke har medført, at flere Sagsførere, end Tilfældet har været, ere bukkede under for de Fristelser, som Sagsførervirksomheden frembyder. Vi tro, at de Klager, som i den sidste Tid saa høilødt ere komne til orde, om end de ere holdte i al Almindelighed, ere i høj Grad overdrevne, at det er meget uretfærdigt at dømme en hel Stand haardt, fordi der af og til er en enkelt af Standen, som gjør sig skyldig i ubøderlig Fremgangsmaade, og vi mene, at den Omstændighed, at der neppe er nogen anden Stand her i Landet, hvis Medlemmer i et saa forholdsvis stort Antal kaldes af deres Medborgere til offentlige Tillidshverv, yder tilstrækkelig Vidnesbyrd om, at Befolkningen endnu skjænter Sagsførerstandens den Tillid, som den trods den Uvillie og Ugunst, som sfinner igjennem i mange tilfælde endnu gjældende Love, har vidst at tilkæmpe sig og har bevaret gjennem en lang Aarrække, fordi Sagsførerne i Almindelighed samvittighedsfuldt have røgtet deres Gjerning. Vi tro heller ikke, at der er nogensomhelst Grund til at klage over, at Sagsførerne i Almindelighed fordrø deres Virksomhed for høit be-